

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual



GOSSOS D'ESTIU (I ELS SEUS AMOS)

Quedar-se a la rereguarda durant el mes d'agost, mig treballant i sempre lluny d'on passen els esdeveniments estiuencs potents, apartat de les aglomeracions a les platges o bé de les dels aeroports, deriva que t'acabes fixant en aspectes aparentment prosaics de l'entorn. Cadascú deu tenir els seus, però ells hauran estat els meus odiosos protagonistes d'aquest estiu. Són a tot arreu, de dia, de nit. Jo no en tinc, mai n'he tingut cap. M'interesso i tinc estima pel món animal però no m'agrada conviure-hi. Per exemple, no em plau que em llepin mentre algú em parla. Tenir una mascota d'un cert volum vivint en un pis és una mena de martiri, tancat durant hores sense poder ni pixar quan li convé. Tractar-los i parlar-los com a un humà em sembla una mena de tortura psicològica per a ells i per als que ho observem. Aprovo quasi tot el que fan els

animalistes. Des de les seves accions per fer desaparèixer els correbous fins a la sensibilització respecte del maltractament. Però ara caldria començar a pensar en com activen alguns propietaris de bèsties domèstiques per tal que aquests i els veïns tinguem una vida millor. Tal com escrivia fa temps el director d'aquest diari, les crítiques a les mascotes generen una gran contestació de lectors. És per això que per poder fonamentar el que en penso, vull recollir algunes de les experiències caniculars viscudes amb alguns exemplars de quisso i dels seus amos. Els vespres, amb tot obert de bat a bat per atraure l'aire fresc quan bufa, sento cada dia el gos més impertinent que ha existit. Ha estat capaç de lladrar durant totes les nits sense excepció. Durant hores i més hores de forma repetitiva. Ara mateix, fa estona que han començat els lladrucs. I deuen ser contagiosos perquè sento que altres s'hi estan afegint. Deu tenir un

patró sord o antisocial, o les dues coses, perquè fa mesos que li ho permet. Més enllà, sento udols i crits en tot moment, quan vaig a treballar, pels carrers o quan corro pels camins que travessen boscos i prats. Aquest diumenge, passant pel costat d'un edifici secundari d'un mas convertit en segona residència (legal, alegal o il·legal) amb un concepte invertit de la ruralitat perquè semblava disposar de Wi-Fi, televisió HD i tota la resta de comoditats burgeses... I dos gossos durs. M'obliguen a esprintar perquè m'atien tant com poden, corrent i roncant a la vegada. Les protestes a la mestressa queden despatxades amb un «no t'han fet res oi?». Ho explico al ciclista que ve en sentit contrari i fa mitja volta tot d'una. No en vol saber res. Uns metres més enllà apareix entre els arbres una casa rural. Ho han endevinat, un ca em fa bub-bub i se m'acosta, però arriba remenant la cua i busca una carícia al llom. Des de sempre he pensat

que es comporten a imatge dels seus tenidors. No acostuma a fallar mai. Un mastí feréstec que ablama des de molt abans d'arribar a la seva masia anuncia la personalitat dels estadants. Un gànguil amable sempre pertany a un pagès encantador. I gos lligat, gos embogit. No fa tant, a la carretera de Sagàs a la Quar, un de grandios es situava al bell mig de la carretera tot el dia sense deixar passar cap corredor, ciclista o motorista. En un altre indret, se n'acosta un de raça perillosa (un rottweiler negre d'aspecte intimidant), em mira, gruny i m'ensenya les dents. M'aturo. Busco un bastó. No en trobo cap. Busco una pedra. Són petites. Em poso en prevenció. M'acollono. Al cap de poc arriba el seu acompanyant al qual demano explicacions. Em respon amb un «què passa» d'aquells que alguns escupen. De fet, és com si m'ho preguntés amb una pistola a la mà, havent-hi aquell monstre esperant ordres al seu costat. Un altre dia, un pastor alemany deslligat m'obliga a fer una volta exagerada perquè m'anuncia una mossegada en un

bessó si no giro cua d'aquell camí que s'ha fet seu. A Berga han tingut la serp d'estiu, en el sentit literal de la paraula. Vista en un parc i filmada per un irresponsable que va voler convertir en aventura una anècdota tot creant una alarma informativa durant unes hores. Aclarit tot, una reflexió objectiva. No conec ningú víctima de la dentada d'una, per contraposició amb els casos freqüents d'atacs de gossos a persones. Aquest darrer cap de setmana sembla que un d'ells ha estat el causant d'una baralla a Manresa amb un apunyament pel mig. Hi ha hagut processos de divorci en què s'ha litigat per veure qui es quedava la custòdia... del quisso. I una confessió que he de fer. De menut, quan tornàvem de col·legi, en veure'ns arribar a la plaça, s'espolsaven la mandra i sortien corrents. El que passava quedava entre ells i nosaltres, me'n penedeixo i sé que tot plegat ara seria políticament molt incorrecte o punible. Tot això queda dit per la majoria silenciosa (una més) que els patim pertot arreu.

EL CORPUS, LA PROCESSÓ, LA PATUM I QUERALT



TRIBUNA

Ramon Felipó
BIBLIÒGRAF

A Berga, com a quasi tot Catalunya, es feia una llúida i solemne processió per Corpus. Bé, de fet, se'n feien dues, una el dijous de Corpus i l'altra el diumenge següent. Eren unes demostracions de gran solemnitat i religiositat. Tota la comparsa berguedana de la Patum anava a la processó, llevat dels gegants nous i els plens, obrint pas a la processó. M'agradava de

veure les processons des del balcó de casa, baixaven pel carrer del Pujol de Baix, i quan tornaven pujaven per l'antic carrer de Sallagosa cap a la plaça de Sant Joan i carrer Major amunt. Primer anava la comparsa, seguint l'ordre establert a la sortida a la plaça Cremada, després la creu processional i el seguici religiós, amb la custòdia sota el tàlem portada pels preveres de Berga al darrere. Les processons de Corpus arranquen a Berga de molt lluny, cap al segle XIV. Ara, el primer document de les despeses de comparsa patumaire és de principi del segle XVII, per pagar els cavallets i turcs. Es va seguir fent la processó amb tot el seu ric i tradicional seguici fins a la segona meitat del segle XX. Va haver-hi excepcions alguns anys, com en temps de guerra o quan per la persecució religiosa catòlica de la darrera guerra civil, els anys 1937 i 1938 no va haver-hi Patum,

ni processons evidentment.

L'any 1955 fou suprimida la processó dels diumenges de Corpus. L'any 1961 el recorregut es va allargar molt, l'any 1965 va tornar al seu marc tradicional, el 1966 va canviar d'hora i es va passar a fer-se al matí només amb la clerecia, autoritats i músics, sortint de la porta de Dalt de la parròquia, carrer dels Àngels i plaça de Sant Pere. El 1969 es va fer a dins de l'església parroquial, i l'any 1970 fou suprimida definitivament, així va acabar una processó que feia segles que omplia tots els carrers de Berga. Per una mala aplicació de les normes emanades del Concili Vaticà II, anul·laren una festa i un costum centenari, la nostra processó del Corpus (origen del que avui coneixem per Patum). Si es va al Penedès, Camp de Tarragona o... el Garraf, es pot veure com a Vilanova i la Geltrú, a l'Arboç o a Vilafranca del Penedès, tots els

lluïts seguicis que, provinents del Corpus, es fan a l'estiu per festa major. A més, a Vilafranca del Penedès, per Sant Fèlix, fan una processó laica, hi va tot el seguici festiu tradicional català de vilafranquí -amb la imatge de sant Fèlix-, però sense la creu ni capellans. Ara, amb motiu del Centenari de la Coronació Canònica de la Mare de Déu de Queralt, es tornarà a veure tot el seguici patumaire i el dels Elois, des de la plaça de les Fonts fins a la Cremada pujant processionalment. Berga, en certa manera, recupera les antigues processons de Corpus. Les fa més de l'estil del Penedès-Garraf, tornarà a sortir tot el seguici després d'anys i panys, tornarem a veure pel carrer Major pujar la comparsa patumaire com per les processons de Corpus, però enguany per honorar la Mare de Déu de Queralt en comptes de la custòdia amb el Santíssim Sagriment.

Regió7
www.regio7.cat

PRESENTA:

cuponismo.regio7.cat

**OFERTES, CUPONS
I DESCOMPTES**

DE LA CATALUNYA CENTRAL



**VISITA LA NOSTRA WEB
I DESCOBREIX TOTES
LES OFERTES**

GARANTIA
DE REGIÓ7

Cuponísimo

cuponismo.regio7.cat